

jfr. § 12, stk. 1-3, kan afgiften af indkøb vedrørende denne del af omsætningen også medregnes til den indgående afgift.“

Stk. 4 bliver herefter stk. 5.

5. I § 37 indsættes efter *stk. 1* som nyt stykke:

„*Stk. 2.* Ved behandling af sager af den i § 3, stk. 3, og § 37, stk. 3, punkt e, omhandlede art udvides nævnet med 3 medlemmer, hvoraf 1 skal være sagkyndigt vedrørende erhvervsforhold, og 2 skal være sagkyndige vedrørende amtskommunale og kommunale anliggender.“

Stk. 2-4 bliver herefter stk. 3-5.

6. I § 37, *stk. 2*, der bliver *stk. 3*, indsættes som nyt punkt efter punkt d:

„e. Spørgsmål om, hvad der er offentlig forsyningsvirksomhed efter § 3, stk. 1, punkt c.“

Bemærkninger til lovforslaget.

Almindelige bemærkninger.

Ved dette forslag tilsigtes en ændring af amtskommunernes og kommunernes afgiftsmæssige stilling efter merværdiafgiftsloven. Hvor der i det følgende tales om kommuner, omfatter dette udtryk både amtskommuner og kommuner.

Siden merværdiafgiftslovens gennemførelse har spørgsmålet om kommunernes afgiftsmæssige stilling været genstand for diskussion. Kommunerne har gjort gældende, at merværdiafgiften ikke i rimeligt omfang er neutral over for kommunernes dispositioner. Lovens § 11, stk. 1, medfører nemlig, at en kommune, der foruden at udføre egne arbejder tillige udfører enkelte afgiftspligtige arbejder for private eller for andre kommuner, skal betale afgift ikke alene af afsætningen, men også af de varer og ydelser, der anvendes til kommunens eget brug — den såkaldte „afsmitning“.

Man er fra kommunernes side ligeledes utilfreds med, at lovens regler medfører, at kommunale fællesforetagender, der drives i sameje mellem flere kommuner, skal beskatte ydelser til parthaverne — den såkaldte „samejemoms“.

På den anden side har erhvervslivet gjort gældende, at den omstændighed, at offentlige institutioner, der udelukkende producerer varer til eget

Punkt e bliver herefter punkt f.

7. I § 39 indsættes som *stk. 4*:

„*Stk. 4.* Bestemmes det efter § 3, stk. 3, at amtskommunale og kommunale institutioner skal svare afgift af varer og ydelser, der fremstilles eller præsteres til den eller de pågældende amtskommuners og kommuners eget brug, får samtlige amtskommuner og kommuner under ét udbetalt beløb svarende til den herved skete samlede forøgelse af deres afgiftstilsvar. Beløbet opgøres og udbetales efter regler, der fastsættes af finansministeren efter forhandling med de amtskommunale og kommunale organisationer, Frederiksberg kommune og Københavns kommune.“

§ 2.

Loven træder i kraft den 1. april 1970.

brug eller udelukkende udfører arbejde for det offentlige selv, ikke skal registreres og betale afgift, kan medføre, at en offentlig myndighed alene som følge af afgiftsbesparelserne vil foretrække at lade et arbejde udføres af en institution fremfor af en privat erhvervsvirksomhed.

Da finansministeren den 11. december 1968 fremsatte forslag til ændring af merværdiafgiftsloven, var der som bilag til lovforslaget optrykt en redegørelse, der gik ind for afskaffelse af afsmitningen og samejemomsen. Redegørelsen var udarbejdet af en arbejdsgruppe bestående af repræsentanter for kommunerne og finansministeriet. Arbejdsgruppens redegørelse findes optrykt som bilag 2 til nævnte lovforslag (folketingstidende 1968-69, tillæg A, sp. 2543 ff.). Lovforslaget indeholdt ikke ændringer af reglerne på det omhandlede område, men redegørelsen blev fremlagt til overvejelse i folketinget.

Det folketingsudvalg, som blev nedsat til behandling af dette lovforslag, modtog henvendelser angående kommunemomsproblemerne både fra de kommunale organisationer og fra forskellige erhvervsorganisationer. Flere af henvendelserne fra erhvervsorganisationerne gav udtryk for forståelse for kommunernes problemer, men påpegede samtidig, at erhvervslivet har en naturlig interesse i,